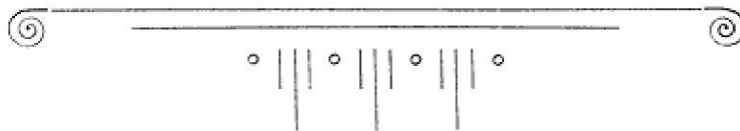

LJUBLJANSKI ZVON

Pomlad.

1.

Pomlad je tu . . .
Še v rahlem, rahlem snu
kot po bolezni hudi gozd počiva.
Goló še drevje . . . Sapica le poželjiva
v vrhovih šepetá
in solnce smeje se z neba,
pri vsaki veji že pogumno snubi,
obsipa vsako z gorkimi poljubi.

In ves težak,
poln vlažnega je vonja zrak.
Že maji koža se na vrbah sočnih
in breze v belih krilih mi poročnih
zasanjane molče
kakor nevestice tenké,
vse vase zatopljene, vse drhteče
od slasti bližnje, nedoumne sreče . . .

2.

Pomlad, pomlad že je tukaj . . .
 Ah, kak tiho je prišla!
 Kukavica, brž zakukaj,
 da zaznajo srca vsa!

Šepetaje v solnčnih žarkih
 lansko listje greje se,
 po bregéh in kopnih jarkih
 ko zlato mi smeje se.

A na vsaki veji rosni
 mladih popkov sto molči:
 tak so moški, tak ponosni,
 smel vojniki se vsak mi zdi.

Pomlad, bajna čarovnica,
 roma spet iz kraja v kraj,
 in kjer vela najde lica,
 čara nanje zlat smehljaj;

in kjer srca najde mlada,
 čara vanje smel ponos,
 da, ko mrak jim črn zavlada,
 rezkim burjam vsem so kos . . .

Tudi k meni je prispela
 pomlad, dražestna gospa,
 moja duša ji vesela
 je odprla vrata vsa!

K—r.

